

ffee opfaste det Spørgsmaal, hvad der skal forstaaes ved tilstrækkelig Beskyttelse mod Kulde for et Eigt, thi det er jo efter Sætningsforbindelsen et Eigt, der er Tale om. Imidlertid lader der sig — det indrømmer Udvalget — gjøre Indvending mod hvilken-somhelst af de Affattelser, der have været bragt i Forslag, og jeg skal derfor ikke paa Udvalgets Begne videre modsætte mig dette Vædringsforslags Vedtagelse.

Sonne: Ved denne Sags anden Behandling vedtog det høie Thing, at Eiget af den, der uden foregaaende Dødstamp pludselig er afgaaet ved Døden, ikke maa anbringes i et Locale, hvor Frost kunde indtrænge. Der blev under Forhandlingerne yttret Tvivl om, hvorvidt de sidste Ord fyldestgjorde den Tanke, der laa til Grund for Forslaget, og navnlig yttrede den høitærede Justitsminister, at han maatte foretrække et Udtryk, som jeg tillod mig at foreslaae. I Genhold dertil og efter Raadforsel med flere ærede Medlemmer og med deres Bistand har jeg været saa frit at forelægge en ny Redaction af den Tanke, som det gælder om at udtrykke, og jeg tillader mig at anbefale denne til Vedtagelse. Med Hensyn til den Bemærkning, som den ærede Ordfører gjorde, at der kunde være Spørgsmaal om, hvad der skal forstaaes ved de Ord: „tilstrækkelig beskyttet mod Kulden“, naar der er Tale om et Eigt, saa maa jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Eiget jo egentlig først kan anses for et Eigt, efterat Eighnet har fundet Sted, og kun indtil den Tid skal det være tilstrækkelig beskyttet.

Justitsministeren: Jeg skal tillade mig at anbefale til Vedtagelse det af de 8 ærede Medlemmer stillede Vædringsforslag. Af de Grunde, jeg under Sagens anden Behandling tillod mig at anføre, og som tildeels ogsaa ere nævnte af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Sonne), maa jeg foretrække denne Affattelse. Ganske vist er, som det ogsaa af den ærede Ordfører blev bemærket, Udtrykket i og for sig mere ubestemt end det, der nu staaer i Lovforslaget. Det er imidlertid en Anse, som Forslaget deler med et andet Forslag, der blev

vedtaget ved anden Behandling, ved hvilket Ordene „fra Communen“ bleve rettede til „en længere Bet“. Det er en Ulempe; men jeg troer, at Diemedet med Forslaget bedst opnaaes paa den Maade, hvorpaa det nu er foreslaaet redigeret, end saaledes som det oprindeligt lod. — Med Hensyn til de af Udvalget stillede Vædringsforslag, der findes opførte under Nr. 2, 3 og 4, har jeg for mit Vedkommende ingen Indvending at gjøre. Derimod kan jeg ikke anbefale Vædringsforslaget under Nr. 1, ikke fordi jeg har den allermindste Betænkelse ved Realiteten af, hvad der staaer i dette Forslag; jeg troer, at det er en ganske naturlig Tanke, som efter min Mening ogsaa vil finde en rigtig Plads i den Veiledning, der bliver at udfærdige for Eighnsmandene. Det vil være ganske naturligt at henvise dem til, naar de nære Tvivl, at faae den opklaret hos den nærmest boende Læge, og det vil være naturligt at udtale, at man forudsætter, at Lægerne ikke ville være uwillige til at give saadanne Oplysninger; men netop naar Bestemmelsens Indhold er af denne Natur, forekommer det mig, at den ikke egner sig til at udkomme som Lovparagraph. Det er min ene Indvending. Den anden Bemærkning, jeg har at gjøre, er den, at denne Forpligtelse paalægges private Mænd, der have privat Erhverv her i Landet. Hvormeget jeg maa holde paa, at, hvor Samfundsinteresserne gjøre det nødvendigt, maa den individuelle Frihed vige, maa jeg paa den anden Side ligesaa stærkt holde paa, at der ikke bør gjøres saadanne Indgreb i Individets eller i en enkelt Klasse Medborgeres Rettigheder, naar det ikke er absolut fornødent; det seer ikke godt ud. Jeg har for mit Vedkommende havt temmelig stor Betænkelse ved dette Lovforslag, som det denne Gang er kommet fra Regjeringsens Side, forsaavidt der derved paalægges private Læger at foretage Eighn for en bestemt Betaling, enten de ønske det eller ikke. Jeg har imidlertid deels paa Grund af Lovforslagets Diemed, som jeg maatte indrømme blev fyldigere opnaaet paa denne Maade, deels af Hensyn til den Betænkning, der blev afgiven af det kongelige Sundhedscollegium, som jeg maatte ansee for competent til paa Lægestandens Begne